

[Ministeren for kulturelle anliggender.]
måde, hvorpå vi havde forholdt os over for Færøerne inden for kulturlovgivningen.

I loven om det kgl. teater pålægges der teatret pligt til at turnere i provinsen. I bemærkningerne til loven er det forudsat, at der gennemføres et halvt hundrede turnéforestillinger årligt. Det fremgår endvidere af lovens bemærkninger, at der ikke i denne forbindelse er tænkt på turnéforestillinger til Færøerne. F. eks. viser udtrykket „provinsens scener“ i bemærkningerne, at der kun har været tænkt på det sydlige Danmark. Der er heller ikke på det kgl. teaters budget tilvejebragt noget økonomisk grundlag for en turnévirkosomhed til Færøerne. Hvis der skal gennemføres turneer, må der gives særbevillinger, og vi må altså regne med, at der her bliver tale om udgifter af en ganske betydelig størrelse.

Når der har været turneer — og det har der — med det kgl. teaters kunstnere, har det været på mere privat basis gennem aftaler med de enkelte kunstnere. F. eks. var der for et par år siden en turné med forestillingerne „Nej“ og „Kivfuglen“, og støtten til gennemførelsen af disse forestillinger blev ydet af Det dansk-færoske Kulturfond. Vi må jo være klar over, at de lokaliteter på Færøerne, der vil kunne stilles til rådighed for et gæstespil, på grund af lokalernes størrelse og den tekniske indretning sætter snævre grænser for, hvilke forestillinger fra det kgl. teaters repertoire der kan sendes til Færøerne.

Nu er det for ministeriet oplyst, at der foreligger planer om opførelsen af et nyt teater i Thorshavn, men at disse planer endnu ikke er realiseret. Hvis disse planer gennemføres, vil det forøge mulighederne for, at man kan etablere turnéforestillinger.

Jeg har nævnt disse ting for at gøre opmærksom på, hvilke vanskeligheder der er forbundet med at sætte turnéforestillinger op på Færøerne. Men når det er sagt, vil jeg føje til, at jeg er meget positivt indstillet over for alle muligheder for under en eller anden form at lade Færøerne indgå i planlægningen af det kgl. teaters turnévirkosomhed.

Lene Christensen: Jeg skal selvfølgelig takke for det meget positive svar, jeg har fået. Jeg vil da udvide mit spørgsmål

med: kan jeg forvente, at der fra kulturministeren kommer et lovforslag om, at der, når man taler om provinsen, også tales om provinsen imod nord, og at måske også en dag Grønland kommer med ind i billedet?

Ministeren for kulturelle anliggender (K. Helveg Petersen): Jeg ved ikke, under hvilken form vi kan leve op til det løfte, jeg her har givet. Men vi vil nu undersøge de muligheder, der foreligger for, at Færøerne kan inddrages i den kulturvirksomhed, som sådanne turneer dertil vil være udtryk for.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Af Simonsen til justitsministeren:

„Vil ministeren medvirke til en ændring af konkursloven, således at de ansattes lønkrav privilegeres i forhold til det offentliges krav?“

Simonsen: De senere års konkurser i erhvervslivet har skabt en beklagelig usikkerhed omkring medarbejdernes muligheder for at få dækket deres lønkrav. Af de statistiske oplysninger vedrørende retsplejen i årene 1954-63 fremgår det, at af 2.150 konkurskrav sluttede 276 uden nogen form for dækning; men i 1.821 boer, hvori der skete nogen udlodning, var den privilegerede gæld ca. 25 mill. kr., hvoraf 62,2 pct. blev dækket. Det vil sige, at der ikke var dækning for en stor del af lønkravet, bl. a. fordi det offentliges krav i form af skatter, afgifter, told m. v. gik ind på lige fod. Siden denne opgørelse har vi fået momsens, som yderligere reducerer lønmodtagernes chancer for at få dækning i forhold til det offentlige. For staten er det beløb af en ringe størrelse, men for den enkelte medarbejder kan det få omfattende konsekvenser, hvis han ikke får det lønkrav dækket, som han har i boet.

Det må være helt naturligt, at de ansatte er rimeligt sikret for deres lønkrav. Dels er medarbejdergruppen den konkursgruppe, der som regel er dårligst orienteret om forholdene, medens øksterne forbindelser i virkeligheden altid ved væsentligt mere. Dels er det uhyre vanskeligt for medar-